

Кирил Орлов

Ммагъосници!

Седях си в кръчмичката „При Пади“ и унищожавах една порция су-рова телешка пържола, на които готвача-върколак беше голям майстор, и мислех. Мислех откъде, по дяволите, да намеря пари, защото малко ме нямаше откъм мангизи, за голямото залагане в голямото надбягване с дракони в съседно Миризливо Сирене другата Неделя. И както се пише в книгите, тъкмо, когато се чудех над третата си бира и оглозгвах костите от пържолката, се появиха три персони Мипа Орка, Ариян Примката и Жика Перцето – перцето не защото беше лек като перце, а защото можеше да вдигне и най-тежкия мъж като перце. Естествено, побързах да им кажа „здрасти“ въпреки, че не ми се искаше много, много да ме свързват с подобна компания, тъй като са много кофти – както казваше нашия общ познат Валон. Но се стараех да не показвам, че хич не ми е зор за тях, щото ако се обидят, не дай си боже, може да рекат и да ме водят на риба, а хората, който водят на „риба“ тези тримцата, после никога не се връщат! А не, че не обичам риба, но предпочитам аз да я ям, отколкото тя да ме яде!

„Абе, и аз не съм“ – течеше мисълта ми – „както обичаше да казва баба ми «лайно за мирисане», ама тези направо не бяха и за доближаване!“

Както и да е, тази великолепна тройка се настани на съседната маса и започнаха нещо да си шушукат. Изведнъж към мен се приближи Мипа Орка и вика.

– Бомбаж, к'во си праиш?

– Нищо, чудим се!

Отговорът ми малко го затрудни пък и Орка не беше от най-умните, и Мипа започна да се почесва зад ухото.

– Абе – продължи след малко Орка – ти така и така си умен върколак – и с някакъв особен блясък в очите – ученн – провлачи последната дума.

Е, това не беше лъжа, без да се надувам, бях изкарал две години в началното върколашко, но ме изхвърлиха от там, защото... ама това е друга история!

– Искаш ли да изкараш некая кинта?

– Ха, без да си много умен, всеки ще се досети, че искам, бе Мипа – разсмях се.

Но, орките не разбират от хумор и в отговор скочи и ме сграбчи направо за шията. – Ти кого наричаш глупак, бе кръвнико неден?

Започнах да хъркам:

– Пусни, ме бе! От майтап не разбираш ли? – и почнах да

подбелвам очите.

Аз съм силен върколак, но Мипа Орка беше още по-силен. По-силен, защото беше орк от племето Топурковци, а не от дребните Смърдливици. Тогава към нас двамата скочиха Ариян и Жика Примката и за мое голямо учудване и (късмет) започнаха да дърпат приятелчето си.

– Стига бе, Мипа, той ни е приятелче! Майтапи се! Ей, гледай влизат стражници! Пускай го веднага бе, идиот!

След тридесетина секунди убеждаване Орка (докато загрее мозъка му) ме пусна, но не ми се извини, което никак не ме учуди! Тогава Ариян Примката ме прегърна и завлече на тяхната маса. Седнах на един разкривен стол, бил някога дънер, все още силно замаян и Жика Перцето бутна в ръцете ми халба кърваво червена бира.

– Бомбажче, познаваш ли някой магьосник?

Аз, Абадон Бомбажа, не съм конте въпреки, че обичам да се нося добре и със съжаление огледах ожулената си броня и скъсаното наметало.

– Разбира се!

„Ако секирата-чук не беше за острене“ – мислех си в този момент и отпихах от халбата.

– Та кой от нас четиримата не познава Вавадун Спатията?

Той беше наш общ познат.

– Така омагосва със своите карти, че направо те обира до шушка!

Ама найстина гномчето Вава Спатията е истински вълшебник на фокуса с трите карти „Открий попа“ известна още и като „Унде попот“ и други такива забавления, особено популярни на Дъбовридският пазар, с които Спатията си изкарва много мангизи от граждани, дето не го познават. Предимно, които не го познават. Не че стражниците не знаеха за неговото „хоби“ – както обичаше да се изразява самият Вава, но все не го забелязваха, освен в малко по-особени случаи. Като например разходка на префекта Сивокамен, странно име, но не и за трол или някоя делегация от смъртни. Просто Спатията не е особено лицеприятен за нотабилите.

Ариян въздъхна.

– Не бе, мани го Вава.

И доближавайки лицето ми прошепна, някак с благовение:

– Истински!

Аз доста се зачудих за какво толкова им е дотрябвал „истински“ вълшебник на тези тримцата. Но погледнах скъсаното си наметало и реших да си трая. И мълчанието ми беше възнаградено. След кратки

споглеждания тримата започнаха едновременно:

– Умен си Бомбаж, макар да си малко кофти, както казва Валон.

Очите ми при тази обида светнаха предпазливо.

– Трайте бе, аз ще продължа – взе думата Ариян – Мипа Орка намери една голяма и много хубава книга със заклинания!

И намигвайки ми с едното си око продължи.

– И искаме да намерим магьосник, на когото да я шитнем!

Очаквах всичко, но тези думи, да си призная, направо ме втрещиха!

Отпих една голяма глътка от халбата и плахо казах:

– Шо не се опитате да я продадете на Голямата Дъбовридска Библиотека?

Примката се почеша по главата, изплю се на пода и тихичко, като се оглеждаше на всички страни, прошепна:

– Ама Мипа точно там я намери!

– Ха, защо ли не ме учудва! Ама друго ми е чудно – обърнах се към Орка – ти к'во си търсил там?

– Нищо – смутено му отвърна Мипа Орка – просто се загубих!

Двамата му другари се засмяха.

– Айде стига си лъгал Бомбажчето! Вчера вале дъжд и видехме отворена врата, влязохме вътре, а там вместо да ни изгонят едно очилато хлапе ни попита какво търсим. Жика каза майка ти, а она очилатия се изпари. Когато спре дъжда Орка сви онази книга, магьосническата! И тъй като знаем, че те са много скъпи сега търсим купувач.

Изведнъж, като че ли Ариян се сети нещо:

– А, да не би на теб да ти трябва случайно подобна лителатула?

Въпросът му ме разсмя:

– Не бе, що не пробвате вие някоя магия, току виж сте станали магьосници и забогатеете?

Без да каже и дума, мълчащият до сега Жика, лекичко започна да си навива ръкава на дясната ръка нагоре. Гледката беше меко казано грозна, не че Жика Перцето беше красавец, напротив, но гледката беше грозна дори и за Жика Перцето!

Ариян въздъхна.

– Пробвахме!

Гледката беше толкова грозна, че си заслужаваше да се види отново.

– Я пак да видя!

Жика послушно отново навива ръкава. Ръката му беше покрита с рибешки люспи с жълтеникаво-зеленикава слуз, миришеща ужасно. Като

видях отново на какво се беше превърнала ръката му поклатих мъдро глава.

– Опасна е тази книга ей, наистина е много зле!

Жика поклати глава.

– А не, можеше и да е по-зле!

Хвърли по един боязлив поглед на двете си другарчета.

– Ако беше станала златна!

– Верно – съгласи се веднага, представяйки си реакцията на другарчетата – е, момчета, ще ви намеря магьосник, ама ще делим!

– Дадено – подозрително бързо се съгласиха тримцата.

А Ариян попита:

– Е, кво предлагаш?

Нямах нищо предвид и затова се почесах зад ухото.

– Първо нека идем на площада до дюкянчето на Валон. Сигурно познава някои от тия птици! Ама ще го питаме изтънко, за да не се досети за какво става дума, че да делим!

Чул за нов партньор Мипа Орка попипа секирата си.

– А няма, няма, и без това много дялове раздадохме!

– Хубаво – побърза да се съгласи Примката – но ...

Така и не се доизказа, а започна да си чисти огромните върколашки нокти от ръбчето на секирата си, която мъкнеше постоянно със себе си, дори според слуховете спеше с нея!

Мипа Орка се покашля, видимо успокоен, че не трябва да делят на пет и довърши неизказаното изречение на приятеля си:

– Дължим му кинти!

Отначало не разбрах какво смутлеви орка и се наведох към него.

– К'во?

– Кинти бе, мангизи, сухо, сухеро! – учуден ми разясни Ариян – затова по-добре ние тримата да не се вестяваме, много му харесваше тази дума – вестяваме, пред него. Ти нали нямаш подобен проблем?

– А, не съвсем, но може и да мина от там.

Започнах да се колебая. Чул думите и и подушил моето колебание, Жика Перцето така тресна по масата, че почти всички в кръчмата се обърнаха към тях.

– Стига бе! Отиваш и го питаш! Как си мислите, че ще се появя пред моята в този вид? Снощи я излъгах, че съм зает, но днес, няма да мине номера!

Жената на Перцето или по-скоро приятелката, защото не бяха венчани, беше дребна върколачка и както обичаше да изтъква самият Жика

„истинска женска с естествено космати крака и цели шест гърди, вместо четири!“ . Ако нещо можеше да стресне тази грамада, то това беше тя – неговата миниатюрна приятелка.

Препълнен и шумен, Дъбовридският пазар заема огромния централен площад на града. Околностите му изобилстват от магазинчета, сергии и всякакъв народ от близо и далеч. Беше късен следобед, онова мързеливо време, когато не ти се работи, а и ако се намираш на работа, тя никак не ти спори и времето тече едва, едва. Дюкянчето на Валон бе малко, но препълнено с какви ли не вещи. Той стоеше на вратата на магазинчето си и водеше разговор с Дейн Дор. Аз минах покрай тях, но само поздравих без да се спирам. Трите ми другарчета се бяха покрили зад една сергия на десетина метра от дюкяна на Валон и с интерес наблюдаваха моите действия. Разноликата компания доста се учуди и впоследствие ми се ядоса, дори забелязах, че орка започна някаква странна пантонима, показваща какво ще стане с мен падна ли му в ръчищата. Но, без да се оправдавам, поведението ми беше оправдано от моя гледна точка, защото не само те дължаха пари на Валон! Всъщност аз му дължах (според мен!) малка, направо незначителна сумичка, но това ме правеше нервен и непривично притеснителен пред кредитора ми. Все пак направих няколко кръгчета около пазара и когато Дор си тръгна, без да губя време се завтекох при него. Не може да се каже, че Валон се зарадва виждайки ме, защото добре знаеше, че трудно ще си вземе парите от мен, (които имам намерение наистина да му върна, но...). Та посрещането беше меко казано студено.

– А ти ли си, Абадоне, какво те води насам?

– Обикалям наоколо и гледам нещо самотен ми се виждаш – подхванах отдалеко въпроса – та рекох да ти правя компания.

– Абе, ти не се грижи за мен, има кой да ми прави компания! Ама ти напоследък се чува, че се движиш с ония пропаднали върколаци Примката и Перцето, които се излагат с оня орк Мипа. Между другото тъй и тъй си им приятел, подсети ги за мен, че нещо откакто ме завлякоха с една сумичка, ме позабравиха!

При това посрещане и тези думи побързах да се застраховам:

– А, тия ли, какви приятели са ми те! Е, прием по една биричка от време на време, но не съм се мъкнал с тях. Скоро не съм ги виждал – навдох глава и почнах да рия с обувката си праха на площада.

– Е, за какво си дошъл, върколаче? – прекъсна нишката на мисълта ми Валон – и не ми излизай с номера за „добрата компания и интересни-те разговори“!

– Ами ... – не се решавах да подхва темата – ъ, ъ ...

Като че ли буца беше стегнала гърлото ми.

– Казвай! – нетърпеливо ме подкани магазинера.

– Дай ми една ... кървавичка! – с отчаян поглед заявих първото ми хрумнало желание – аз сега имам пари и ще си платя – и при тези думи се бръкнах в бронята си.

Валон облекчен, (защото щеше да мине само с една кървавица) ми подаде сочна кървавичка.

– Стига, стига! И аз помня какво е глад, наемниче! Хайде взимай, заведението черпи, а сега изчезвай, че си имам и други грижи.

Аз въздъхнах тихо, погледнах по посока на притаилите се и посегнах към апетитното парче.

– Благодаря! – и се понесох в посока, обратна на озадачените си приятелчета.

И за мой късмет тъкмо тогава, забелязах в тълпата един истински магьосник! Направо отдалече си личеше, че е магьосник – отчасти поради дългото му наметало и жезъла с резба, но главно заради идиотската си островърха шапка. Такива шапки можеха да носят само вълшебниците и никой да не смее да им се подиграва! А, я се появете така наред Дъбовридския пазар, без жезъл! Направо ще предизвикате повече смях и радост сред пъстрата тълпа от таласъма Нийл Смешника!

– Здравсти! – зарадвано изревах и стреснах фигурата.

– Гепи – учудено ококори очи Морахо, защото това бе именно той.

– Ти да не би случайно да си магьосник – залюбезничих – голям вълшебник?

– Да! – изпъчи се Морахо – а ти да не би да се нуждаеш случайно от услугите ми?

– Щеш ли питане! – още по-зарадвано заявих и го затеглих с мен – ела с мен в "При Пади", за да се разберем.

В таверната сравнително лесно си намерихме свободна маса. Едва що се настанихме на празните столове, около масата се намърдаха и тримата другари.

– Добър магьосник ли си? – попита го направо Ариян и смигна на приятелите си. Перцето, който непрестанно се въртеше на стола си, направи хвана бика за рогата:

– Оставете момчето бе, главорези! Не виждате ли, че е най-добрия! Виж к'во, братче, тука имаме една лителатула – (докато произнасяше лителатула, очите му благоволейно се ококорваха) и тупна една доста дебела книга на масата.

Като видя заглавието й Морахо на свой ред се ококори.

– Откъде я набарахте?

– Фирмена тайна – смигна ни Ариян. – Интересува ли те?

Морахо, който хич и не разбираше от пазарлък веднага прошепна тихо:

– Та кой с малко акъл в главата си – при тези думи Мипа нервно се размърда на стола си – не би я желал? Вие, момчета, знаете ли какво държите в ръцете си? Всички смутено се спогледахме.

– К'во – изтръгна се от устите ни.

Магьосника кимна към книгата:

– Това е „Книгата на книгите“ за всички магьосници „Кодекса на Алмалех“!

– Е, скъпа ли е? – не се стърпях аз.

– Безценна, за този, който знае какво прави – тихо отвърна Морахо.

– А искаш ли да я притежаваш? – лукаво попитах и смигнах доволно.

– Та аз за това мечтая, откакто мога да мисля – откровенно си призна на Морахо.

– Тогава давай сухото и пътувай щастливо – зарадвано възкликна Мипа.

– Чакай, чакай, ами ръката ми? – обърна се ядосано Перцето към мен – и да ме оправяш!

При тези двусмислени думи орка се захили подигравателно, но Перцето го трясна леко (сперед мен!) по главата и оголи ръкави.

– Жалко – възкликна Морахо – нямам никакви пари!

И стана с обърнати джобове за доказателство.

– Чупарата тогава, голтако – ядоса се Ариян и посегна за бравата си.

– Но – продължи невъзмутим магьосника – мога да ви се отплатя подобаващо!

– Така ли? Как? – иронизирах го аз.

– Ами ето как – наведе се към средата на масата Морахо.

– Чували ли сте за Гилдията на магьосниците?

Не беше отговора, но очите ми присветнаха алчно:

– Да!

Тогава вълшебника се обърна към мен:

– Е, какво знаеш за нея!

Честно казано малко и затова смутено промърморих:

– Ами ... Чувал съм, че са доста богати и имат много излишни пари! – Задоволително – кимна с глава Морахо – но много пари, не! Върколаче, та те бъкат с пари и просто си просят някой като вас – обърна се и към притаилите се несретници-смелчаци, да го направят богат!

От рязкото движение качулката падна и се видя младежко лице с особен цвят и зелена коса.

– Ух! – изтръгна се от гърдите на орка.

– Да, ух! – продължи да ги навива Морахо без да си вдигне качулката – и знаете ли какво, аз ще ви помогна да забравите какво е липса на пари, само ми дайте тази книжка и ще ви вкарам в „светая светих“ на Гилдията на магьосниците!

Всеки гостенин в столицата на Върколашкото царство би останал поразен от могъществото на Гилдията на магьосниците видял сградата на представителството. Здрави стени от бял камък, колони, статуи на всеки ъгъл и колона. Освен това прекрасната сграда е обиколена отвсякъде от дървета, фонтанчета и висока, но изящна дантелена ограда. Оградата не беше голяма пречка за петимата приятели с изключение на Перцето, който поради тежестта си едвам се покатери и после буквално се търколи от нея, като шиповете на оградата му оставиха един доста болезнен спомен върху рамото.

– Шът! – скара му се Морахо взел ролята на водач – тихичко, да не ни чуе дракона! Думите му стреснаха силно малката компания.

– Ама тука и дракон ли има? – позеленял попита орка.

– Да, амо той е стар и не чува почти нищо – опита се да ни успокои магьосника.

– Почти нищо, ама е дракон! – промърморих притеснено и се огледах. – Води ни в тая, как беше, „светена“ нещо си!

Вечерта беше тиха и безлунна, дракона Огнедишащ дремеше във фоайето на представителството. Той наистина беше стар, много стар, но не и глупав! Отдавна Огнедишащ таеше една мечта – да се прибере в Мирижливо Сирене и да участва в голямото надбягване. Тъкмо печелеше голямата награда на голямото надбягване на сън, когато го стресна подозрителен шум. Всъщност от Гилдията на магьосниците го държеха по-скоро от съжаление и за авторитет за пред хората, защото, мислеха си те „няма де се намерят достатъчно глупави крадци“, който да посегнат на имуществото им.

Но ето, че грешаха. Ключалката на централния вход също не беше голям проблем за нас, опитни в тази и подобни дейности ветерани. До чул (все пак, въпреки възрастта си) подозрителния шум, дракона се

изтегна на канапето и по-скоро от любопитство попита сенките.

– Кой си ти?

– Аз съм малката нощна фея – изгърси първото му хрумнало нещо Морахо.

Драконите виждат в тъмното подобно на котките, но във фойето за наш късмет мъждукаше една факла, която вместо да помага на дракона по-скоро му пречеше да вижда.

– Морахо, това ти ли си, бе? – изненадан продължи. – Що щеш тук?

И преди магьосникът да успее да отговори, пред дракона се изгъпанчих аз. Защото знаех от баба си, че драконите обичат празните приказки и гатанки.

– Дойдохме да си побъбрим – и намигнах на приятелите си.

– Хубаво! Ама защо не дойдохте през деня – озъби се Огнедишащ и лекичко се приближи до нас.

Ариян реши да действа прямо, защото близостта на чужди пари, които евентуално ще станат негови го правеше нервен и да речем безразсъден. Вдигна брадвата си.

– Слушай, старче, що не си гледаш старините и не отидеш да пуснеш една вода, а?

Но както е известно на по-начетените, една върколашка брадва едва ли може да изплаши дракон, е, не можем да кажем и обратното т.е. че ще го развесели. Така се получи и с Огнедишащ, който оправда името си, бълвайки огнена струя към нас. Но за наш късмет, дракона на вечеря изглежда не беше ял люто и затова дъхът му само ни опари, но как! Докато отвърнем на дракона изведнъж се оказахме заобиколнени от тъмни фигури с плащове. Те се появиха така внезапно, като че ли се разтвориха от тъмнината. Единият от тях се приближи към нас и за най-голямо наше учудване вместо да ни гълчи или нещо подобно, започна да чертае пентаграма пред краката ни. Когато я завърши, направи жест с жезъла си и тъмните фигури започнаха да припяват накакъв речитатив:

– Ин хомине елохим ...

Никой от нас петимата, освен може би Морахо, не разбра какво става и докато се усетим изведнъж се намерихме в една пустинна местност. Пустинна, защото нямаше нищо освен пясък и камънак! Но най-лошото бе, че никой от нас не знаеше къде се намираме. Морахо леко гузничък реши да ни успокои:

– Ей, момчета! Все пак имаме късмет, книгата ви е у мен! Сег ...

Но не успя да довърши, защото Жика го подгони по влажния пясък.

КРАЙ

© Кирил Орлов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/510>]